חיים משגב

מויצמן לויצמן

הנסיון הנואל של עזר ויצמן לחכר בין הנבלה בשוק מתנה יהודה לבין היתרי הבניה שעיריית ירושלים הוציאה בראס אל־עמור, דומה בעיני לדברי הפלצות של הגדולים בשונאינו. מי שכך מציג את הדברים, מעודד, למעשה, עוד רוצחים לחפש לעצמם צידוקים מרושעים למעשים נפש־עים.

ברבריו אלה, שמקומם לא יכירם בפיו של מי שאמור לייצג את כל שכבות הציבור, פסל את עצמו הנשיא מלהמשיך ולכהן במשרתו הרמה. מה לנו כי נרגז על נשיא איטליה, ששרידי הפאשיזם עוד מזורים לאורכה ולרוחבה של ארצו, אם הנו־שא בכהונה הציבורית הכי ייצוגית שלנו נותן הכשר נשיאותי לרוצחים?

הגענו לשפל המדרגה. מה עוד נשאר? למי אנחנו עמלים, אם גם באזרח מספר 1 דבקה רפי־סות הדעת ואובדן הדרך? האם לשם כך הוקמה התנועה הציונית? כדי שנשיא המדינה היהודית יוכל להגיד לטובחים ביהודים שהוא מבין את מצוקת נפשם ורואה ללבם של אלה הגוזרים לגזרים קטנים את ההולכים לתומם בבירת אר־צם?

בגרותו של ויצמן לא רק מביישת את עלומיו עתידי התהילה בחיל־האוויר, אלא אף מזכירה לרבים את התבטאויותיו של דודו, חיים ויצמן, נשיאה הראשון של מדינת ישראל, בימים של טרם מדינה. התרפסותו והתבטלותו של חיים ויצ־מן בפני הבריטים היו אחת הסיבות היותר מוצקות להקשחת עמדתם של שלטונות המנדט ולנעילת שערי הארץ בפני מאות האלפים שביקשו להימ־לט מפני התופת המתהפכת באירופה. כאשר הלר־רד מוין מצא את מותו מידיהם של אליהו חכים ואליהו בית־צורי, מלוחמי הלח"י, בגלל מעורבותו בגירוש אניות מעפילים, טען ויצמן שהוא אבל על מותו יותר מאשר על מות בנו, שנפל בשוויות הצבא הבריטי. אם דעתו היתה מתקבלת, דוד בן־גוריון לא היה מתייצב במוזיאון תל־אביב כדי להכריז על הקמתו של הבית הלאומי לעם היהודי.

ויצמן של היום אינו טוב מויצמן של אז. אם כך, מדוע שערפאת לא ישלח עוד חוליות רצח לעריי־נו ויהפוך את חיינו לגיהנום, לאחר שהוא מקבל סיוע לוגיסטי כה מתוחכם ממי שאמור היה, בדרך הרגילה של הדברים, לשלוח אותו לכל הרוחות?

אסור לאף אחד לחזור על הפתחים של ערפאת ולבקש את קידבתו של רוצח המונים, תוך מילמול דברי הבל וטריפה ועידוד לאירגון לשחרור פלש־תין, שאת תכליתו יודעים גם בבית הנשיא.

לא קיימת אמנם כל אפשרות לגיטימית להפס־קת כהונתו של עזר ויצמן לפני תום הקדנציה שלו, אבל יש לומר לו כבר עכשיו: צריך לחדול מן ההתבכיינות כל אימת שהפריץ הערפאתי מכה בנו ללא רחם. הגיעה שעת התגובה. לא עוד הת־גוננות מטופשת בצמתים ובכבישים ובקניונים ובשווקים ובתחנות האוטובוסים. מי שלא רוצה בנו בראס אל־עמור, לא ישלים עם קיומנו גם בחיפה וביפו ובדרמלה.

זאת שעת המבחן לכל מי שרוצה לשרוד כאן. יש רק דרך אחת לטילוק הטרור מרחובותינו. חבל שעזר ויצמן מתעלם מן הדברים הפשוטים האלה.